# U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **I. K.,** zast. Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem, se sídlem Helénská 1799/4, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 3. 2016, č. j. 1 Az 33/2015 – 59,

takto:

**I.** Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

**II.** Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

**III.** Ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. Bc. Filipu Schmidtovi, LL.M., advokátu, se sídlem Helénská 1799/4, Praha 2, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 4.114 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

## O d ů v o d n ě n í :

### I. Předcházející řízení

[1] Kasační stížností se žalobce domáhá zrušení rozsudku Městského soudu v Praze (dále též „městský soud“) ze dne 22. 3. 2016, č. j. 1 Az 33/2015 – 59 (dále též „napadený rozsudek“), jímž soud zamítl jeho žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 8. 2015, č. j. OAM-552/ZA-ZA02-LE23-2015 (dále též „přezkoumávané rozhodnutí“), a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, a současně přiznal ustanovenému zástupci žalobce odměnu za právní zastoupení. Přezkoumávaným rozhodnutím žalovaný rozhodl, že žalobci se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

[2] Městský soud vycházel při svém rozhodování z následujících zjištění. Žalobce podal dne 18. 6. 2015 opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ve které uvedl, že do svého odjezdu z Ukrajiny žil v Užhorodu. Vlast opustil dne 16. 9. 2014, protože se rozvedl

s manželkou a neměl práci. Dále uvedl, že mu přišel povolávací rozkaz a on nechce nikoho zabíjet. Obává se, že v případě nenastoupení do armády (a rovněž kvůli jeho azylové minulosti) mu hrozí vězení. Za vyhýbání se vojenské službě hrozí na Ukrajině trest odnětí svobody ve výši 4 let. Žalobce ale osobně nezná nikoho, kdo by takto byl odsouzen. Při pohovoru dne 18. 6. 2015 vypověděl, že po skončení předchozího řízení o mezinárodní ochraně pobýval na území České republiky na cestovní průkaz totožnosti a pak už nelegálně. Jako důvod svého setrvání zde uvedl strach z války a vězení v případě odmítnutí nastoupit do armády. Žádost o udělení mezinárodní ochrany podal až poté, co jej kontrolovala policie a vydala mu výjezdní vízum. Sdělil přitom, že jiným způsobem se svůj pobyt v České republice legalizovat nepokoušel, neboť měl obavy z vězení a neměl nikoho, kdo by mu s tím pomohl. Dalším důvodem žalobcovy žádosti je ekonomická situace na Ukrajině.

[3] Při hodnocení jednotlivých žalobních bodů dospěl městský soud k závěru, že žalobce v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany neuvedl žádný azylově relevantní důvod, a to i navzdory tomu, že na něm leželo břemeno tvrzení i břemeno důkazní. Žalovaný pak situaci na Ukrajině posuzoval na základě informací zjištěných z různých zdrojů a soud se s jeho hodnocením ztotožnil. Pokud jde o možnost udělení doplňkové ochrany, městský soud vyjádřil názor, že žalobci nehrozí v zemi původu nebezpečí vážné újmy spočívající v mučení nebo nelidském či ponižujícím zacházení či trestání. Případný výkon vojenské služby nelze za takovou újmu považovat. Důvodem pro udělení mezinárodní ochrany nemůže být ani vyhýbání se nástupu vojenské služby, byť by byla trestně postižitelná, resp. též zdejší podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, neboť osobám, které pobývaly v zahraničí nebo žádaly o azyl, po návratu na Ukrajinu nebezpečí vážné újmy nehrozí. Stejně tak se městský soud nedomnívá, že by žalobci v zemi původu hrozilo vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, jelikož stav zhoršené bezpečnostní situace panuje toliko ve 2 z celkového počtu 24 oblastí, na něž je Ukrajina administrativně rozdělena a není pravděpodobné, že by se konflikt rozšířil i do dalších částí země. Žalobce navíc pochází ze západní Ukrajiny, tj. z oblasti značně vzdálené od ozbrojených střetů.

## II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) dne 5. 4. 2016 kasační stížnost, doplněnou podáním ze dne 6. 5. 2016. Její přijatelnost shledává stěžovatel v tom, že v řízení před městským soudem nebyla naplněna základní funkce správního soudnictví, kterou je ochrana subjektivních práv jednotlivce. Jelikož městský soud nezdůvodnil, proč v žalobě uplatněné námitky nejsou opodstatněné, došlo tak k zásadnímu pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Městský soud dle názoru stěžovatele ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu (a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování bude docházet i v budoucnu), a současně hrubě pochybil při výkladu práva. Konkrétní výtky pak stěžovatel uvádí v části týkající se hmotněprávního posouzení věci.

[5] Stěžovatel především namítá, že nepožádal o udělení mezinárodní ochrany z důvodu obecné obavy z konfliktu, nýbrž z důvodu obavy narukovat do armády, když

nechce střílet do vlastních spoluobčanů. Správní orgán však k hodnocení přistoupil mechanicky – obavu z boje označil za irelevantní a použité informace o zemi původu mu posloužily prakticky jen pro zjišťování, jak došlo k událostem na Ukrajině a zda lze situaci označit jako ozbrojený konflikt. Stěžovatel současně podotýká, že řada informací o zemi původu jeho obavy z části podporuje, žalovaný je však z odůvodnění záměrně vypustil. V této souvislosti odkazuje stěžovatel příkladmo na zprávu Ministerstva zahraničních věcí, dle které za dezerci hrozí na Ukrajině 4 roky vězení a prokuratura eviduje 6.500 těchto trestných činů. I co se týče tvrzení o bezpečnostní situaci na Ukrajině, žalovaný selektivně vybral zprávu Ministerstva zahraničních věcí z roku 2014, přičemž ve spise se nachází aktuálnější zpráva Vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině, která v bodě 24. popisuje výbuchy v Charkově a Oděse a hovoří o tom, že situace na jiných místech je nadále komplikovaná. Tato zpráva se pak v celé jedné sekci (C – bod 30) věnuje svévolným popravám zadržených vojáků, resp. lidí držených ozbrojenými skupinami. Další sekce D pak hovoří o mučení a nelidském zacházení se zadrženými vojáky i civilisty. Tyto informace se do rozhodování žalovaného a následně i soudu nijak nepromítly a nebyly hodnoceny. Stěžovatel proto považuje napadený rozsudek za nepřezkoumatelný. Městský soud v něm nereagoval na předestřenou žalobní argumentaci, nýbrž toliko zopakoval postup žalovaného, a to bez odkazů na konkrétní informační zdroje.

[6] Stěžovatel dále namítá, že na aspekt svědomí poukazoval již v řízení před žalovaným, když uváděl, že nechce střílet do lidí. Odpírání nástupu do armády může být dle jeho názoru za určitých okolností důvodem k udělení azylu, resp. též doplňkové ochrany. Nesouhlasí s názorem, že účast v armádě je běžnou státoobčanskou povinností, neboť tento závěr neodpovídá čl. 9 odst. 2 písm. e) směrnice č. 2004/83/ES ani judikatuře Nejvyššího správního soudu. Stěžovatel v této souvislosti odkazuje konkrétně na rozsudek ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 – 49, dále rozsudek ze dne 9. 6. 2008, č. j. 5 Azs 18/2008 – 83, nebo rozsudek ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 – 44. S ohledem na uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek i přezkoumávané rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[7] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 20. 5. 2016 setrval na správnosti a zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí. Kasační stížnost je dle jeho názoru nepřijatelná, neboť svým významem nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, který se nepřiměřeným využitím institutu mezinárodní ochrany pouze snaží zlegalizovat svůj pobyt na území České republiky, kde od roku 2013 pobývá nelegálně. Žalovaný dále zdůraznil, že v daném případě se jedná o stěžovatelovu opakovanou žádost z obsahově identických důvodů. Tvrzeným důvodem stěžovatelovy žádosti je absence rodinného zázemí a nedostatek pracovních příležitostí v zemi původu. Při ústním jednání před soudem uvedl následně jako nový důvod aspekt svědomí, který mu brání vykonávat vojenskou službu. Dle názoru žalovaného tak nebyly naplněny definiční znaky azylanta ve smyslu § 12 zákona o azylu. Ekonomické potíže totiž důvodem pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany nejsou.

[8] Napadený rozsudek městského soudu nepovažuje žalovaný za nepřezkoumatelný, neboť je z něj zřejmé, jakými úvahami se soud při utváření právních závěrů řídil, rozsudek neobsahuje protichůdná sdělení a je z něj též patrno, které podklady byly vzaty v úvahu a

proč. Stejné závěry platí dle názoru žalovaného také pro přezkoumávané rozhodnutí. Žalovaný následně odkazuje na judikaturu zdejšího soudu, dle které stěžovatel nemůže úspěšně namítat nedostatečné zjištění skutkového stavu věci, pokud v předcházejícím řízení sám neuvedl skutečnosti či důkazy, které by pro jeho tvrzení svědčily. Pokud jde o námitku procesních pochybení, žalovaný opětovně poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, jakož i Evropského soudu pro lidská práva, z níž vyplývají určité požadavky na kvalitu informací o zemích původu, které musí být zejména relevantní, důvěryhodné, vyvážené, aktuální, transparentní, dohledatelné a ověřené z různých zdrojů. Všechny podstatné skutečnosti byly žalovaným řádně a úplně zjištěny a vyhodnoceny v intencích shora nastíněných kritérií. Žalovaný proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou, resp. ji jako nedůvodnou zamítl.

## III. Posouzení Nejvyššího správního soudu

[9] Nejvyšší správní soud nejdříve hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. V této souvislosti dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou k tomu oprávněnou (§ 103 a § 106 s. ř. s.), stěžovatel je řádně zastoupen (§ 105 odst. 2 s. ř. s.) a není namístě kasační stížnost odmítnout pro nepřípustnost (§ 104 s. ř. s.).

[10] Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou její přijatelnosti ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s., dle něhož „[j]*estliže kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.*“

[11] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[12] Pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“ je v judikatuře (srov. zejména usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu uvedená v tomto usnesení jsou dostupná na www.nssoud.cz) vykládán jako „*natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To prakticky znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v tomto řízení je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.*“

[13] Kasační stížnost je tak zpravidla ve věcech mezinárodní ochrany přijatelná, (a) pokud se týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, (b) pokud se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, dále (c) pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon, nebo (d) pokud bude v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele, přičemž o zásadní pochybení se může jednat především tehdy, pokud krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu, a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, anebo pokud krajský soud

v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. V rámci kategorie přijatelnosti zmíněné na posledním místě je však možno přezkoumávat pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné (blíže viz výše citované usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39).

[14] V této souvislosti je vhodné rovněž připomenout, že přichází-li stěžovatel s námitkami, o nichž se Nejvyšší správní soud vyslovil již dříve a své rozhodnutí zveřejnil, není nutné ani efektivní, aby v obdobné věci znovu jednal a rozhodoval, když výsledkem by byl stejný závěr. Problematikou odmítání služby v armádě jakožto azylově relevantního důvodu se zdejší soud zabýval opakovaně (ve vztahu k aktuálně probíhajícímu konfliktu na Ukrajině viz např. usnesení ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 – 31, nebo též usnesení ze dne 20. 4. 2016, č. j. 2 Azs 67/2016 – 24).

[15] Stěžovateli lze částečně přisvědčit v tom, že otázku rozporu výkonu vojenské služby s jeho svědomím „otevřel“ již ve správním řízení, a bylo proto namístě, aby se jí městský soud řádně zabýval. Současně však Nejvyššímu správnímu soudu nezbývá než konstatovat, že i přestože tak městský soud neučinil, nejedná se o vadu, pro kterou by bylo nutno napadený rozsudek zrušit, neboť námitka rozporu výkonu vojenské služby se stěžovatelovým svědomím nemůže v projednávané věci obstát. V řízení před žalovaným totiž stěžovatel tuto otázku nastínil toliko v obecných rysech, když uvedl, že nechce nikoho zabíjet (viz žádost o udělení mezinárodní ochrany, resp. protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, založeno na č. l. 12 a 16 správního spisu), aniž by toto tvrzení jakkoliv blíže vysvětlil (k obecným námitkám obdobného typu viz blíže např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2016, č. j. 4 Azs 52/2016 – 33). Žalovaný se tak touto otázkou mohl zabývat taktéž pouze v obecné rovině, přičemž této povinnosti dostál, když na str. 7 přezkoumávaného rozhodnutí vyslovil, že „[j]*ako další obavu v případě návratu do vlasti žadatel uvedl obavu z toho, že v případě že do armády odmítne nastoupit, bude poslán do vězení. Jak bylo uvedeno výše, i trest za nevykonání občanské povinnosti výkonu vojenské služby je uznáván za legitimní dle Ženevské konvence, Mezinárodního paktu o občanských a politických právech či Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod. Tento trest tedy nelze považovat za vážnou újmu podle § 14 odst. 2 písm. b) zákona o azylu, neboť nemůže být sám o sobě vnímán jako nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Žadatel neuvedl žádný důvod, proč by právě v jeho případě tento trest představoval vážnou újmu.*“

[16] Na tomto místě nutno rovněž podotknout, že závěry žalovaného jsou zcela v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Přiměřeně lze v této souvislosti odkázat např. na rozsudek ze dne 10. 10. 2003, č. j. 2 Azs 15/2003 – 81, publ. pod č. 77/2004 Sb. NSS, v němž byl vysloven názor, že „[n]*edůvodnou je také námitka nerespektování pacifistického přesvědčení žalobce kvůli chybějící obdobě čl. 15 odst. 3 české Listiny základních práv a svobod* [právo nevykonávat vojenskou službu z důvodu rozporu se svědomím nebo náboženským vyznáním – poznámka rozhodujícího senátu]*, zvlášť když samo toto právo je spíše součástí nadstandardní ochrany lidských práv dané relativní moderností Listiny základních práv a svobod, než součástí základních a státem nezcizitelných lidských práv ve smyslu mezinárodního, či spíše evropského, konsenzu.* [...] *Není* [...] *dostatečným důvodem pro poskytnutí azylu, pokud v ústavním právu* [...] *chybí zakotvení*

*práva nevykonávat vojenskou službu, je-li to v rozporu s přesvědčením občana; důvodem pro poskytnutí azylu by mohlo být pouze pronásledování či odůvodněný strach z něj jako následek takové absence ústavní ochrany. Ze spisu ovšem vyplývá, že se žalobci nepodařilo prokázat tento tvrzený odůvodněný strach z pronásledování, leda by za něj byla pokládána obava z budoucího stíhání za trestný čin nenastoupení vojenské služby, což je ovšem trestným činem i v zemi, kde žalobce o azyl nyní žádá. Nelze tudíž za hrozbu pronásledování považovat hrozbu trestního stíhání za trestný čin, pokud např. není důvodná obava, že toto trestní stíhání bude vedeno způsobem porušujícím lidská práva, či že bude vedeno za skutek, který ve skutečnosti trestným činem není*" (srov. též usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2009, č. j. 8 Azs 40/2008 – 57, nebo usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2008, č. j. 2 Azs 20/2008 – 69).

[17] Stejně tak lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2012, č. j. 7 Azs 9/2012 – 46, dle jehož právní věty „[h]*rozba trestního stíhání či již zahájené stíhání může být sama o sobě azylově relevantní, pokud osobě, jež je jí ohrožena, v souvislosti s tím hrozí skutečně zásadní fyzické či psychické útrapy či dokonce smrt již jen z důvodu, že v zemi původu takové následky trestního stíhání pravidelně (tj. ve významné části případů) nastávají, tj. jsou přiměřeně pravděpodobné (§ 12 a § 14a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu). Dále tak tomu může být v případech, kdy je z konkrétních skutečností patrné, že u žadatele se okolnosti jeho stíhání či možného stíhání v nežádoucím směru významně a s velmi tíživými důsledky pro sféru jeho základních práv vymykají obvyklým standardům země původu, např. proto, že stíhání je vedeno z účelových politických důvodů či proto, aby zastrašilo, umlčelo či jinak nelegitimně ovlivnilo stíhaného nebo jej připravilo o majetek, případně zničilo jeho společenské postavení, přičemž prostředky k nápravě takto účelového trestního stíhání a na ochranu stíhaného v zemi původu nejsou k dispozici či jsou neúčinné. Azylově relevantním důvodem proto většinou nebudou excesy při vyšetřování, a to zpravidla ani dějí-li se opakovaně, nejsou-li vedeny zlovolným záměrem, či obecně tvrdá praxe orgánů trestní spravedlnosti, nedosahuje-li nelidských rozměrů.*"

[18] Z informací zjištěných žalovaným v posuzovaném případě přitom nevyplývá, že by případné odmítnutí nastoupení do armády na Ukrajině bylo přímo spojeno s porušováním lidských práv, a to zejména zákazu mučení a nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Z těchto informací je naopak zřejmé, že i lidé, kteří byli uznáni vinnými za trestný čin vyhýbání se nastoupení do armády, byli odsouzeni toliko k administrativní pokutě, veřejné službě nebo podmíněnému trestu odnětí svobody (viz bod 21. informace Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, založeno na č. l. 38 správního spisu), což nejsou tresty, které by bylo možno bez dalšího považovat za rozporné se zákazem mučení a nelidského či ponižující zacházení.

[19] Odkazuje-li stěžovatel v kasační stížnosti na některá další rozhodnutí zdejšího soudu, nutno podotknout, že tato rozhodnutí buďto potvrzují výše uvedené závěry (rozsudek ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 – 49, v němž soud shledal tvrzení stěžovatele o rozporu výkonu vojenské služby s jeho svědomím účelovým, *„neboť jej nelze spojit s projeveným politickým přesvědčením nebo náboženstvím, aby takovýto postoj mohl představovat nebezpečí, jemuž by byl ve své vlasti vystaven* [podtržení přidáno rozhodujícím senátem]" – jinými slovy řečeno, výhrada svědomí není sama o sobě důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, neboť by jím mohla být až za situace, pokud by její uplatnění

představovalo pro stěžovatele nebezpečí pronásledování či vážné újmy), nebo nejsou v projednávané věci případná [v rozsudku ze dne 9. 6. 2008, č. j. 5 Azs 18/2008 – 83, sice Nejvyšší správní soud prohlásil brance za „sociální skupinu“ ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, avšak učinil tak v návaznosti na konkrétní skutkové okolnosti týkající se Alžírska, kde v případě nenastoupení do armády čelili branci hrozbě trestu odnětí svobody, přičemž v opačném případě pak čelili hrozbě násilí ze strany teroristických skupin].

[20] Pokud jde o další stěžovatelem odkazované rozhodnutí, a sice rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 – 44, zdejší soud v něm výslovně konstatoval, že „*za pronásledování* [...] *může být mimo jiné považováno také: „trestní stíhání nebo trest za odepření výkonu vojenské služby za konfliktu, jestliže by výkon vojenské služby zahrnoval zločiny nebo jednání spadající do doložek o vyloučení uvedených v čl. 12 odst. 2* [směrnice č. 2004/83/ES; ačkoliv tato směrnice již není účinná, neboť byla nahrazena směrnicí č. 2011/95/EU, jsou citované závěry i nadále aplikovatelné – pozn. rozhodujícího senátu]*;*“ *tedy spáchání zločinu proti míru, válečného zločinu, zločinu proti lidskosti, vážného nepolitického zločinu a činů, které jsou v rozporu se zásadami a cíli OSN.*“

[21] Přestože v podkladech shromážděných žalovaným (konkrétně viz zejména části B až D zprávy Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva, založené na č. l. 48 správního spisu, na kterou odkazuje též stěžovatel) se nacházejí určité zmínky o porušování lidských práv a humanitárního práva v probíhajícím ozbrojeném konfliktu na Ukrajině, nevyplývá z nich současně skutečnost, že by k tomuto porušování docházelo systematicky a za oficiálního schválení, resp. pod kontrolou čelných představitelů ukrajinských ozbrojených sil. Naopak je z nich patrna snaha ukrajinských státních orgánů tato porušení prošetřit a případné pachatele zločinů potrestat (viz např. body 47. a 49. výše označené zprávy, v nichž je popsáno vyšetřování týkající se existence tajného vazebního zařízení, resp. zahájení trestních řízení v souvislosti s objasněním tvrzení obsažných ve zprávě o válečných zločinech ukrajinských ozbrojených a bezpečnostních sil). Dle názoru Nejvyššího správního soudu tudíž nelze důvodně předpokládat, že by případný výkon vojenské služby stěžovatele nezbytně zahrnoval páchání činů vypočtených ve výše citovaném rozsudku č. j. 2 Azs 17/2012 – 44.

[22] S ohledem na shora uvedené lze uzavřít, že ačkoliv se městský soud v přecházejícím řízení nevypořádal se všemi žalobními námitkami, nepovažuje zdejší soud toto pochybení za natolik závažné, aby mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele, neboť jak vyplývá i z odůvodnění tohoto usnesení, ustálená a vnitřně jednotná judikatura poskytuje dostatečnou odpověď na stěžovatelem uplatněné námitky. Nejvyšší správní soud proto podle § 104a odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost jako nepřijatelnou odmítl.

## IV. Rozhodnutí o nákladech řízení o kasační stížnosti

[23] O náhradě nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem bylo za použití § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona rozhodnuto tak, že žádný z účastníků řízení

nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

[24] Odměna a náhrada hotových výdajů zástupci stěžovatele Mgr. Bc. Filipu Schmidtovi, LL.M., advokátu, který byl stěžovateli ustanoven v řízení před městským soudem, byla stanovena za jeden úkon právní služby, a to písemné podání (doplnění kasační stížnost ze dne 6. 5. 2016) podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Za tento úkon náleží zástupci stěžovatele odměna ve výši 3.100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 advokátního tarifu] a dále režijní paušál ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), celkem tedy 3.400 Kč. Protože zástupce stěžovatele je plátcem daně z přidané hodnoty (viz veřejně přístupný rejstřík ekonomických subjektů vedený Ministerstvem financí), zvyšuje se odměna o příslušnou zákonnou sazbu této daně (21 %) vypočtenou z přiznané odměny a náhrady hotových výdajů, v daném případě tedy o částku 714 Kč. Zástupci stěžovatele tak bude vyplacena částka ve výši 4.114 Kč, a to z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

**P o u č e n í :** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. června 2016

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu